

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 418

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

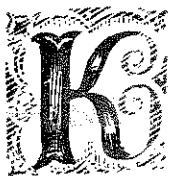
ΕΤΟΣ ΙΒ'

ΤΗΛ. 628.280

ΚΥΡΙΑΚΗ 13 ΜΑΪΟΥ 1963 (Π.Ο.Η.)

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

ΑΣ ΔΙΔΑΧΘΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑΕΤΙΑΝ

άποιος ἀρχαῖος φιλόσοφος εἶπε μίαν ἀλήθειαν, ὅτι «**Διοικεῖν ἐστὶ προβλέπειν**». Καὶ μὲ τρεῖς μόνον λέξεις ὑπενίχθη οὐ μόνον τὰ προσόντα, μὲ τὰ ὁποῖα δέον νὰ κοσμήται

ὁ ἀναλαμβάνων διοικητικὴν ἐξουσίαν καὶ εὐθύνην, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀποτελέσματα μιᾶς καλῆς ἢ κακῆς διοικήσεως.

Ἡ οἰκογένεια, ἡ Πολιτεία, ἡ Ἐκκλησία ἀπαιτοῦν διοίκησιν διὰ νὰ εὐημερήσουν. Οἱ δὲ ἐπωμιζόμενοι τὰς διοικήσεις διὰ νὰ δύνανται νὰ ἀσκῶσι τὰ δικαιώματα αὐτῶν λόγῳ θέσεως ἀνωτέρας καὶ ὑψηλοτέρας προβολῆς, δὲν πρέπει νὰ λησμονῶσι καὶ τὰ καθήκοντα αὐτῶν. Διότι μόνον ἡ καλὴ καὶ ἀπαρέγκλιτος ἀσκῆσις τῶν καθηκόντων παρέχει τὴν δύναμιν καὶ εἰς τὴν διεκδίκησιν τῶν δικαιωμάτων ἐν τῇ διοίκησει Ἄλλως ματαίως ἡ τυραννικὴ ἐξουσία ζητεῖ νὰ ἐπιβληθῇ διὰ τῆς βίας, ὅπου τῶν ὑπηκόων ἡ ἀντίδρασις καθίσταται πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως ἐκδηλος.

Τῆς Ἐκκλησίας πρὸ πάντων ἡ διακυβέρνησις, ὅταν ἐκτρέπεται τῶν παισίων τῆς κανονικότητος καὶ θίγῃ καιρίως τὰ εὐσεβῆ αἰσθήματα τοῦ πληρώματος αὐτῆς. ἀναμφισβητήτως θὰ ἀντιμετωπίσῃ ἐσωτερικὴν ἀντίδρασιν ἀπροκαθορίστου ἐκτάσεως, καὶ θὰ γίνῃ παραίτιος ἀτοπημάτων καὶ θλιβερῶν

συνεπειῶν, ἐπὶ ἠθικῇ ζημίᾳ πολλῶν ἀστηρίκτων ψυχῶν καὶ ἐπὶ σοβαρᾷ διακυβέψει τοῦ κύρους τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως. Διότι, πράγματι «**Διοικεῖν ἐστὶ προβλέπειν**». **Προβλέπειν** τὰς ἀγαθὰς συνεπείας μιᾶς εὐστόχου διοικητικῆς πράξεως, καὶ προβλέπειν τὰς δυσαρέστους συνεπείας ἀσυνέτου διοικητικῆς ἀποφάσεως. Προβλέπειν ἐξ ἀποστάσεως καὶ ἐκ τῶν προτέρων τὰς μελλούσας νὰ προκύψωσιν ἀνωμαλίας, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀταξίας, καὶ τὰς ἀντιδράσεις. Προβλέπειν ὅτι «**ἐνὸς κακοῦ δοθέντος μυρία ἔπονται**». Προβλέπειν τὰς θυέλλας καὶ τὰς τρικυμίας, τὰς ἀσκόπως καὶ ἄνευ λόγου ἀποχρῶντος προκαλουμένης ἐν τῇ διασπᾷ τῆς ἐσωτερικῆς γαλήνης τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἐνότητος αὐτῆς. Προβλέπειν καὶ προνοεῖν «**τὶ τάχ' ἐστ' αὖριον**», ἐὰν ἀβελτηρία τις διοικητικὴ ἐκμαιεύσῃ ἀπόφασιν καὶ πρᾶξιν, ἀποδοκιμαζομένην ὑπὸ τῆς κοινῆς γνώμης καὶ συνειδήσεως.

Κατ' αὐτὰς εἶδομεν εἰς τὰς ἐφημερίδας ν' ἀναγράφεται δεύτερον κατὰ σειρὰν πρὸς ἐξέτασιν τὸ «Παλαιοημερολογιτικόν» εἰς τὴν μέλλουσαν κατὰ τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριον νὰ συνέλθῃ Ἱεραρχίαν τῆς Ἑλλάδος, παρ' ὅλον ὅτι μερικοὶ μωροὶ ἐχαράκτήρισαν τὸ ζήτημα ὡς πλέον «ἀνύπαρκτον».

Σχεδὸν παρήλθε τεσσαρακονταετία καὶ ἡ

Ἱεραρχία πολλάκις ἐπελήφθη τοῦ ζητήματος, πλὴν παρ' ὅλον ὅτι τὰ πλείστα τῶν μελῶν αὐτῆς ὁμολογοῦν τὴν ἀντικανονικότητα τῆς ἑορτολογικῆς καινοτομίας, καὶ τὴν δεδικαιολογημένην ἐφεκτικότητα πολλῶν εὐλαβῶν χριστιανῶν νὰ ἀποδεχθῶσιν αὐτὴν εἰς τὴν θείαν λατρείαν, ἐν τούτοις τὸ ἄτοπον συνεχίζεται ὡς πληγὴ πυορροοῦσα νὰ διαβιβρώσκη τὰ σπλάγχνα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ διχάζῃ ἐσωτερικῶς τὴν ἐνότητα αὐτῆς.

Πολλὰ ἐλέχθησαν καὶ ἐγράφησαν ὑπὸ σωφρόνως σκεπτομένων, ὅπως ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος σπεύσῃ καὶ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πατροπαράδοτον ἑορτολογικὴν λατρείαν, ἕως ὅτου μία Πανορθόδοξος Σύνοδος ἐκφέρει ἐν προκειμένῳ ἀπόφασιν ἔγκυρον, ἀφήνουσα κατὰ μέρος τὰς ἀντιρρήσεις τῶν κακῶν συμβούλων τῆς καὶ ἀποβλέπουσα μόνον εἰς τὸ κοινὸν καλόν, καὶ τὴν ἐνότητα τῶν τέκνων τῆς, δι' ἧς θὰ δυνηθῇ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τοὺς ποικιλῶνους πολιορκοῦντας αὐτὴν ἐπιβούλους. Πλὴν δυστυχῶς οὐδεμία ἀπήχησις εὐχάριστος ἠκούσθη. Ἀντιθέτως, ἡ ἐκάστοτε συνερχόμενη Ἱεραρχία ρίπτουσα ἔλαιον εἰς τὴν πυρὰν δι' ἀποφάσεων τῆς ἐξωφρενικῶν, ἠκιστα πρὸς τὸ πνεῦμα τῶν Ἱερῶν Κανόνων, τοῦ δικαίου καὶ τῆς εὐσυνειδησίας ἀνταποκρινομένων, συνίστα διωγμούς, καθαιρέσεις Κληρικῶν ἐπὶ «παλαιοημερολογισμῶ» σφράγισμα Ἱερῶν Ναῶν καὶ πλῆθος ἄλλων βιαιοπραγιῶν ἀνελευθέρων, ἐξωθοῦσα εἰς τὰ ἄτοπα ταῦτα καὶ τὴν κοσμικὴν ἐξουσίαν.

Ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων δὲ τῆς κακῆς καὶ ἀντιχριστιανικῆς ταύτης ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως τί προέκυψε; Τὸ χάος. Καὶ αἱ εὐθύναι ποῖον βαρύνουσι; Τοὺς πρωταίτιους τῆς ἀψυχολογήτου ἑορτολογικῆς καινοτομίας, ἡτίς ἔτυχε πλήρους ἀποδοκιμασίας εἰς τὴν εὐσεβόφρονα συνείδησιν πολυπληθεῖς μερίδος Ἑλληνικοῦ Λαοῦ καὶ Κλήρου.

Αἱ καθαιρέσεις, τὰς ὁποίας τὰ ἄκριτα Ἱεροδικεῖα ἐπέβαλαν ἐναντίον τῶν παλαιοημερολογιτῶν Κληρικῶν δὲν ἐπτόησαν αὐτούς, οὔτε ἀπεμάκρυναν τῶν δικαιωμάτων των. Διότι ἐθεώρησαν οὗτοι τὴν ἐπιβληθεῖσαν αὐτοῖς ἄδικον καὶ ἀντικανονικὴν καθαιρέσιν μᾶλλον ἀφορμὴν καυχήσεώς των ἐν Χριστῷ καὶ τίτλον τιμῆς, καὶ ὁμολογίας ὀρθοδόξου πίστεως, ὡς γενόμενοι συνόμιλοι τῶν ἐν Ἀγίοις Ἀθανασίου, Χρυσοστόμου, Φωτίου καὶ λοιπῶν ἁγ. Πατέρων, ἀδίκως καθαιρεθέντων ὑπὸ παρανόμων Συνόδων. Καὶ οὕτω παρὰ τὰς παντοειδείς πιέσεις ὁ ἱερὸς ἁγὼν ἐπὶ μίαν τεσσαρακονταετίαν οὐ μόνον δὲν ἐμειώθη, ἀλλ' ὀσημέραι καὶ γιγαντοῦται.

Αἱ θεῖαι συνάρσει γενόμεναι χειροτονίαι τῶν

ἡμετέρων Ἐπισκόπων ὡς ἦτο ἐπόμενον κατετάραξαν τοὺς ἐλπίζοντας ὅτι διὰ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου, θὰ ἐκφυλισθῇ ἡ ἱερὰ τῆς πατρῴας Εὐσεβείας κίνησις. Ἀλλ' ἔπρεπε ν' ἀποδειχθῇ εἰς ἐσωτερικοὺς καὶ ἐξωτερικοὺς ἐπιβούλους, ὅτι οἱ ὑπολογισμοὶ των ἦσαν ἀβάσιμοι. Ἐπρεπε νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ἡ θεία Ἐπιστάσις ἠυδόκησε, ἵνα ἡ πατρῴα εὐσέβεια κατὰ τρόπον ὄντως θαυμαστόν, συνεχίσῃ τοὺς ἡρωϊκοὺς ἀγῶνάς τῆς, πρὸς ἔλεγχον μὲν τῶν ἐχθρῶν αὐτῆς πρὸς ἐνίσχυσιν δὲ τῆς παρατάξεως τῶν ὁπλιτῶν Κυρίου.

Ὅπως δὲ ποτε θὰ ἀναμείνωμεν τὸν Ὀκτώβριον, ἵνα, δι' ὧν τρόπον δυνάμεθα ὑποδείξωμεν τὰ πρέποντα εἰς τὴν Κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν, πρὸς ἔνωσιν τῶν διεστώτων. Ἐὰν καὶ πάλιν περιφρονηθῇ ἡ φωνὴ ἡμῶν, ἐὰν καὶ πάλιν συναντήσωμεν ἄκαμπτον σκληροτραχηλίαν, θὰ συνεχίσωμεν τὴν μάχην ἐναντίον πάσης κακοφροσύνης καὶ ὀθνεῖας ἀντορθοδόξου καινοτομίας.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία θὰ μᾶς εἶναι πάντοτε ὁδηγός, διότι καὶ αὕτη, ὡς πᾶσα ἱστορία, κατὰ καιροὺς ἐπαναλαμβάνεται καὶ ἀντιγράφεται. Εὐχόμεθα πᾶσαν ἀπὸ Θεοῦ ἐνίσχυσιν εἰς πάντας τοὺς μετέχοντας ἐμμέσως ἢ ἀμέσως εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον συνασπισμόν. Καὶ ἔτι μᾶλλον εὐχόμεθα ἵνα ἡ μέλλουσα νὰ συνέλθῃ Ἱεραρχία κατανοήσῃ ἐπὶ τέλους ὅτι ἡ τεσσαρακονταετία ὑπῆρξεν ὑπεραρκετή, ἵνα διδαχθῇ ὅτι ἡ ἐπάρατος ἑορτολογικὴ καινοτομία τότε καὶ μόνον τότε θὰ παύσῃ νὰ διαβιβρώσκη θανασίμω; τὰ σπλάγχνα τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν Αὕτη διὰ μιᾶς σωτηρίου ἀποφάσεως τῆς διατάξῃ τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὴν προγονικὴν παράδοσιν.

Ἡ λύσις αὕτη εἶναι ἡ μόνη ἐνδεδειγμένη, ἵνα ἐπέλθῃ αὐτομάτως ἡ ἔνωσις τῶν διεστώτων καὶ ἡ ἐκ ταύτης ὀριστικὴ κατάπαυσις πάσης ἀταξίας καὶ ἀντικανονικότητος, ἡτίς ἀείποτε παρακολουθεῖ καὶ ἐπιδεινώνει τὰς σχέσεις τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀντιπάλων παρατάξεων.

ΓΑΜΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΙΕ

(Μετάφρασις ἐκ τῶν τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου)

«Τὸ μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστίν» εἶπεν ὁ Παῦλος περὶ τοῦ γάμου. Πῶς εἶναι μέγα; Εἰπέ μοι. Διότι κόρη, ἥτις πρὸς τὸν νυμφίον χθὲς ἀκόμη ἦτο ξένη, ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ γάμου τὸν ποθεῖ καὶ τὸν ἀγαπᾷ ὡς σῶμα ἰδικόν της. Διότι ὁ ἀνὴρ ἀφ' ἑτέρου, ἐκείνην, τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου ἀκόμη δὲν ἐγνώριζε, πρὸς τὴν ὁποίαν μέχρι χθὲς οὐδ' ἓνα εἶχεν ἀνταλλάξει λόγον, αὐτὴν καὶ ἐκεῖνος ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, προστιμᾷ ἀντὶ ὅλων, καὶ τῶν φίλων, καὶ τῶν οἰκείων, καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν γονέων.

Οἱ γονεῖς πάλιν, ἂν μὲν ἐξ ἄλλων ὑποθέσεων ἀφαιρεθῶσι χρήματα, πληγώνονται καὶ θλίβονται καὶ σύρουσιν εἰς δικαστήρια τοὺς ὑπευθύνους. Εἰς ἂν θρωπὸν δέ, τὸν ὁποῖον πολλὰκις συμβαίνει νὰ μὴ ἔχωσιν ἴδη πρὶν, μηδὲ νὰ τὸν γνωρίῃωσι, καὶ τὴν κόρην των καὶ προῖκα δίδουσι χρημάτων πολλῶν. Καὶ χαίρουσι διὰ τοῦτο καὶ δὲν τὸ νομίζουσι ζημίαν· ἀλλὰ βλέποντες ἀπαγομένην τὴν θυγατέρα των, δὲν

ἐνθυμοῦνται τὴν μετ' αὐτῆς ἐπὶ τόσον καιρὸν συμβίωσιν των, δὲν δάκνονται, δὲν λυποῦνται, ἀλλὰ καὶ εὐχαριστοῦν· αἱ καὶ εὐχῆς ἔργον νομίζουσι τὸ νὰ ἴδωσι καὶ τὴν θυγατέρα των ἑξαγεμένην τῇ οἰκίᾳ καὶ μετ' αὐτῆς χρήματα πολλὰ.

Ταῦτα λοιπὸν ὅλα ἐννοήσας ὁ Παῦλος, ὅτι ἀμφοτέρω ἀφήσαντες τοὺς γονεῖς των συνδέονται μετ' ἀλλήλων, καὶ τῆς μετὰ τῶν γονέων ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον καθημερινῆς συνηθείας δεσπόζει ἐπιτακτικότερα ἐν τῇ καρδίᾳ των ἢ χθεσινὴ ἔνωσις των, καὶ ἐννοήσας ὅτι δὲν εἶναι τοῦτο ἀνθρώπινον, ἀλλ' ὁ Θεὸς τοὺς ἔρωτα; τοὺτους εἰς αὐτοὺς ἐγκατέσπειρε, καὶ τοὺς διδόντας καὶ διδομένους εἰς γάμους μετὰ χαρᾶς νὰ πράττωσι τοῦτο παρεσκεύασε, λέγει «*Τὸ μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστίν*». Καὶ καθὼς εἰς τοὺς παῖδας συμβαίνει, τὸ παιδίον, ἅμ' ὧς γεννηθῇ, εὐθὺς ἀπὸ τῆς ὄψεως νὰ γνωρίζῃ τοὺς γονεῖς του, ἐνῷ ἀκόμη δὲν ὁμιλεῖ, τοιοντοτρόπως καὶ νυμφίος καὶ νύμφη, χωρὶς κανεὶς νὰ τοὺς ὥθῃ, χωρὶς κανεὶς νὰ τοὺς συμβουλευῇ, εὐθὺς ἀπὸ τῆς ὄψεως συμπλέκονται καὶ συναρμολογούνται πρὸς ἀλλήλους.

Ἐπειτα ἰδὼν ὁ Παῦλος ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ Χριστοῦ ἐγένετο τοῦτο, καὶ ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας μάλιστα, ἔξεπλάγη καὶ ἐθαύμασε. Καθὼς δηλαδὴ ὁ νυμφίος τὸν πατέρα του ἀφῆσας πρὸς τὴν νύμφην ἔρχεται, τοιοντοτρόπως καὶ ὁ Χριστὸς τὸν πατρικὸν ἀφῆσας θρόνον πρὸς τὴν νύμφην, τὴν Ἐκκλησίαν ἦλθε· καὶ δὲν ἐκάλεσεν ἡμᾶς ἄνω· ἀλλ' αὐτὸς· κάτω ἦλθε πρὸς ἡμᾶς. Γνωρίζων λοιπὸν πόσον μέγα μυστήριον εἶναι ὁ γάμος καὶ ποίου ἄλλου ὑψιστοῦ μυστηρίου τύπος, μὴ ἀπλῶς, μηδὲ ὡς ἔτυχε σκέπτου περὶ τούτου, μηδὲ νὰ εὐπορήσῃ χρηματικῶς ζῆται μέλλον νὰ ἐκλέξῃς νύμφην. Καὶ τὸν γάμον νόμιζε ὅχι ἐπιχειρήσιν ἐμπορικὴν καὶ κερδοσκοπικὴν, ἀλλὰ κοινωνίαν βίου καὶ ψυχῶν.

Τοῦτο δὲ ὅλοι γνωρίζοντες ἐν μόνον ὡς ζητῶμεν, ψυχῆς ἀρετὴν καὶ εὐγένειαν τρόπων, διὰ νὰ ἀπολαύωμεν εἰρήνης καὶ νὰ ἐντροφώμεν εἰς ὁμόνοιαν καὶ ἀγάπην διηγεκῇ. Ἐλαβέ τις εὐπορον γυναῖκα; δέσποιναν μᾶλλον ἔλαβεν ἢ γυναῖκα. Διότι ἂν καὶ χωρὶς τούτου αἱ γυναῖκες φέρονται πρὸς τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ ἀγαπῶσι τὴν ὑπεροχὴν καὶ εὐλόως ἐμπίπτουσιν εἰς ἔρωτα ἐπιδείξως, προσθέτουσαι καὶ τὴν ἀπὸ τῆς προικὸς ἀλαζονείαν, πῶς θὰ εἶναι ὑποφεραταὶ εἰς τοὺς συνοικοῦντας μετ' αὐτῶν; Ὅστις δὲ λάβῃ ὁμότιμον ἢ καὶ πτωχοτέραν γυναῖκα, βοηθὸν καὶ σύμμαχον ἔλαβε, καὶ ὅλα εἰς τὴν οἰκίαν του εἰσάγαγε τὰ ἀγαθὰ. Διότι ἡ συναίσθησις καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς πτωχείας πείθει αὐτὴν νὰ περιποιητῇ μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας τὸν ἄνδρα, καὶ νὰ ὑποχωρῇ εἰς ὅλα καὶ νὰ πείθεται, καὶ ἔριδος μὲν καὶ μάχης καὶ ὑπερηφανίας καὶ ἔβρεως πᾶσαν ἀναιρεῖ πρόφασιν· εἰρήνης δὲ καὶ ὁμονοίας καὶ ἀγάπης καὶ συμφωνίας γίνεται σύνδεσμος.

Μὴ λοιπὸν τοῦτο ζητῶμεν, ὅπως χρήματα ἔχωμεν, ἀλλ' ὅπως εἰρήνην, ὅπως εὐχαρίστως διάγωμεν. Διὰ τοῦτο γίνεται γάμος, ὅχι διὰ νὰ πληρῶμεν τὰς οἰκίας πολέμου καὶ μάχης, ὅχι διὰ νὰ ἔχωμεν ἔριδας καὶ φιλονεικίας, ὅχι διὰ νὰ εἴμεθα εἰς στάσεις πρὸς ἀλλήλους· καὶ ἀβίωτον τὸν βίον νὰ καθιστῶμεν, ἀλλὰ διὰ ν' ἀπολαύωμεν βοηθείας καὶ νὰ ἔχωμεν λιμένα καὶ καταφυγὴν καὶ παρηγορίαν τῶν ἐπι-

κειμένων τοῦ βίου κακῶν, διὰ νὰ ζῶμεν ἐν ἡδονῇ μετὰ τῆς γυναικός.

Πολλοὺς ἤκουσα νὰ λέγωσιν «ὁ δαῖνα ἔγινεν εὐπορώτερος ἀπὸ τοῦ γάμου, ἐνῷ ἦτο πτωχὸς πρότερον· ἐπειδὴ δὲ γυναῖκα εὐπορον ἔλαβε, πλουτεῖ τώρα καὶ τρυφᾷ». Τί λέγεις, ἄνθρωπε; Ἀπὸ γυναικός; νὰ κερδήσῃς ἐπιθυμείας, καὶ δὲν αἰσχύνησαι τοιούτους τρόπους κερδῶν ἐπιζητῶν; Εἶναι οὗτοι ἄνδρες λόγοι; Τῆς γυναικὸς ἐν καὶ μόνον εἶναι, τὸ ἐν τοῖς οἰκονομικοῖς τοῦ ἐγγάμου βίου καθήκον, ἐν, νὰ διαφυλάττῃ τὰ συναθροϊζόμενα, νὰ διατηρῇ τὰς προσόδους, καὶ νὰ ἐπιμελῇται τῆς οἰκίας. Ἄλλο τι δὲν πρέπει νὰ ζητῶμεν παρ' αὐτῆς.

Πόσοι δὲ πλούσιοι, οἷτινες καὶ γυναικας εὐπόρους ἔλαβον, ἠῤῥησαν μὲν τὴν περιουσίαν των, ἀλλὰ τὴν χαρὰν τοῦ οἴκου καὶ τὴν ὁμόνοιαν κατέλυσαν, ἔχοντες φιλονεικίας ὑπὸ τὴν στέγην των, καὶ ἐρχόμενοι εἰς καθημερινὰς μάχας παρ' αὐτὴν τὴν τράπεζάν των; Πόσοι τοῦναντίον πτωχοί, οἱ ὅποιοι καὶ πτωχοτέρας αὐτῶν ἔλαβον ἀπολαύουσιν εἰρήνης καὶ τὸν ἥλιον τοῦτον βλέπουσι μετ' εὐφροσύνης πλείστης; εὐποροὶ δὲ ἄνδρες, πανταχόθεν περικυκλούμενοι ὑπὸ τρυφῆς, ἔνεκα τῶν γυναικῶν των πόσοι ἠῤῥήθησαν πολλάκις ν' ἀποθάνωσι καὶ ν' ἀπαλλαγῶσι τῆς παρουσίας ζωῆς, τὴν ὁποίαν δι' αὐτοὺς κατέστησεν ἀφόρητον ὁ γάμος των;

Ταῦτα λοιπὸν ὅλα ἐννοοῦντες ἃ; μὴ θηρεύωμεν χρήματα ἐν τῷ γάμῳ, ἀλλ' ὡς ζητῶμεν τρόπων ἡμερότητας καὶ σεμνότητος καὶ σωφροσύνης. Διότι γυνὴ σώφρων καὶ ἡμερος καὶ μεμετρομένη, καὶ πτωχὴ ἂν εἶναι, θὰ δυνηθῇ νὰ μεταχειρισθῇ τὴν πενίαν καλῶς τοῦ πλούτου· γυνὴ δὲ διεφθορεμένη καὶ ἀκόλαστος καὶ φίλερις, καὶ ἂν μυρίους εὖρη ἐν τῇ οἰκίᾳ θησαυρούς, ἀνέμου παντός ταχύτερον αὐτοὺς ἔκφυσῇ, καὶ μὲ συμφορὰς ἄλλας μυρίας πρὸς τὴν πενίαν περιβάλλει τὸν ἄνδρα.

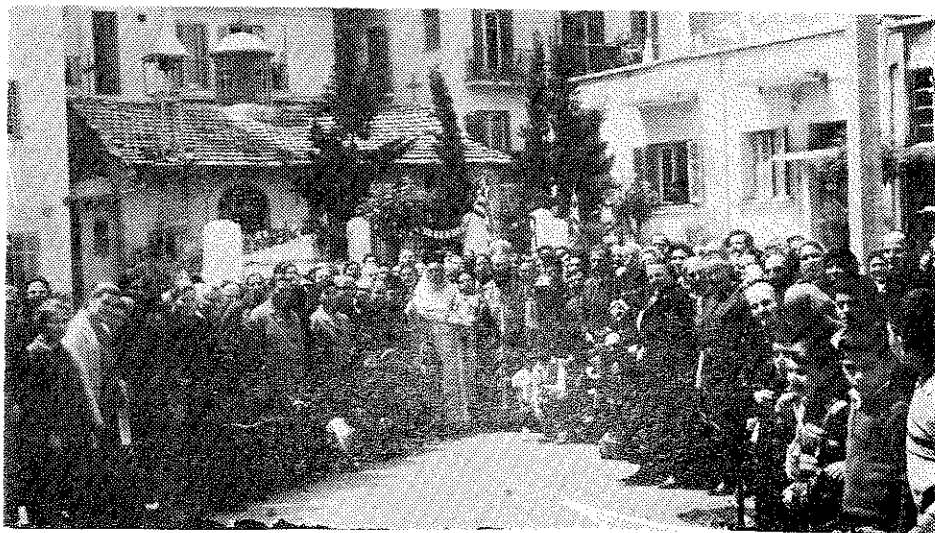
ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΩΝ

Δὲν παρόρχειται σχεδὸν ἡμέρα χωρὶς αἱ ἐφημερίδες νὰ δημοσιεύσωσιν, ὅχι τραυματισμούς καὶ φόβους συνεπείᾳ φιλονεικῶν (διότι τοιαῦτα γεγονότα κατέστησαν πλέον συνήθη καὶ οὐδὲ τὴν παραμικρὰν αἰσθησὶν προξενούσιν) ἀλλ' αὐτοκτονίας. Καὶ δὲν θὰ εἴμεθα ὑπεροβικοί ἐὰν εἰπώμεν ὅτι οὐδέποτε εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Χώρας μας ἀνεγράφησαν τόσαι αὐτοκτονίαι, ὅσαι εἰς τὴν σύγχρονον ἐποχὴν μας.

Ἰδοὺ ποὺ ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον ἡ ἀθεΐα καὶ ὁ ὕλισμός· Ἰδοὺ οἱ καρποὶ τῆς ἀσεβείας καὶ τῆς ἐλλείψεως θρησκυτικῆς ἀγωγῆς. Ἰδοὺ τὰ ἐπακόλουθα τῆς ἡθικῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς ἀρνήσεως. Ἰδοὺ πῶς καταστὰ τὸν ἄνθρωπον εἰς καταστροφὴν ψυχικὴν καὶ σωματικὴν, ἡ ἔλλειψις πίστεως εἰς τὴν Θεΐαν Πρόνοιαν. Πλοῖον ἀνεορμάτιστον καὶ ἄνευ πηδαλίου καὶ πυξίδος ριφθὲν εἰς τὸ πολυκύμαντον πέλαγος τοῦ βίου, καταποντίζεται. Ἀνθρώπος ἀγνοῶν τὴν προέλευσίν του καὶ τὸν προορισμὸν του, τρέφων πεποιθήσεις διεστραμμένας καὶ στεφρούμενος καλοῦ καὶ ἀπλανοῦς προσανατολισμοῦ, εἰς τὰς ἀντιεξέουσις τοῦ βίου χάνει τὴν ὑπομονήν, καὶ μὴ ἔχων ποὺ νὰ στηρίξῃ τὰς ἐλπίδας του, αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸν του ὡς τὸ δυστυχέστερον τῶν πλασμάτων, μὴ δυνάμενος νὰ ἐξηγήσῃ τὸν λόγον τῆς ὑπάρξεώς του, διὰ καὶ ὁ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑ ΤΗΝ ΒΟΡΕΙΟΝ ΕΛΛΑΔΑ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑΝ ΤΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ
ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γε-
ωργίου Θεσ)νίκης, προ-
εξάρχοντος τοῦ Σεβα-
σμιωτάτου Ἐπισκόπου
Διαυλείας κ. Ἀκακίου.

Ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος, ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τὰς ποικίλας ἀνάγκας τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος, ἀπέστειλεν εἰς τὴν Βόρειον Ἑλλάδα τρεῖς Ἀρχιερεῖς ὅπως εὐλογήσωσι τὸν μαρτυρικὸν λαὸν τῶν ἀκριτικῶν περιφερειῶν, καὶ ἐξυπηρετήσωσιν αὐτὸν εἰς τὰς θρησκευτικὰς του ἀνάγκας. Ἐκ τούτων ὁ μὲν Σεβασμιώτατος Σαλαμίνας κ. Γερώντιος μετέβη εἰς τὸ παρὰ τὴν Θεσσαλονίκην χωρίον Σέδες (θέρμη) ἔνθα προέστη τῆς λαμπρᾶς πανηγύρεως ἐπὶ τῇ ἐτησίῳ μνήμῃ τοῦ Μεγαλομάρτυρος, Γεωργίου (23-4 π. ἡ.) ὁ δ' ἕτερος, Σεβασμιώτατος Διαυλείας κ. Ἀκάκιος, προέστη τῆς ἐξαιρετικῆς πανηγύρεως τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου (ὄρα ἀνωτέρω σχετικὴν φωτογραφίαν). Τὴν ἐπομένην, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ παλαιμάχου Πρωτοπρεσβυτέρου κ. Σάββα Παπαδοπούλου μετέβησαν εἰς τὸ χωρίον τῆς νήσου Θάσου Ποταμιάν, ἔνθα ἐγένοντο ἐνθουσιωδῶς δεκτοὶ ὑπὸ τοῦ ἀναμένοντος πληθους μετὰ κωδωνοκρουσιῶν. Ἀλλ' ὁ ἐνθουσιασμὸς οὗτος τῶν πιστῶν ἐξήγειρε τὴν μὴνιν τοῦ νεσημαρολογίτου ἱερέως, ὅστις ἐπικαλεσθεὶς τὴν συνδρομὴν τῆς Μητροπόλεως, ἐπέτυχε προσκαίρως τὴν ἀναστολὴν πάσης ἡμετέρας ἐνεργείας. Μεταβάντες ὁμως ἀδελφοὶ τοῦ Παρ)τος εἰς τὴν Καβάλλαν, ἐπέτυχον τὴν ὑπὸ τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν ἔκδοσιν ἀδείας, διὰ τὴν ἀκώλυτον τέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων των. Καὶ οὕτω ἡ προηγηθεῖσα ἀναστολὴ ἐγένετο παραίτιος τῆς αὐξήσεως τοῦ ζήλου καὶ τοῦ πόθου τῶν ἀδελφῶν, οἵτινες ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη ἐστερήθησαν τῶν ἀρχιερατικῶν εὐλογιῶν.

Τὰ ἐγκαίνια ὅθεν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Παρ)τος δυστυχῆς μὴ ὢν καλῶς ὑπὸ χριστιανικῶν ἀρχῶν παιδαγωγούμενος, καταλήγει εἰς αὐτοχειρίαν, προσιμῶν τὴν ἀνυπαρξίαν, εἰς τοὺς συλλογισμοὺς, τοὺς ὁποίους ἡ πεπλανημένη διάνοιά του συνάπτει.

τιμωμένου ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων ἐγένοντο κατὰ τὴν 26-4 π. ἡμ., μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας, μετασχόντων εἰς αὐτὰ πάντων τῶν κατοίκων τῆς κωμοπόλεως ἀνεξαιρέτως.

Συγκινητικαὶ ὑπῆρξαν αἱ πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον ἐκδηλώσεις τῶν πιστῶν, ἱκετευόντων αὐτὸν ἵνα διέλθῃ δι' ὅλων τῶν οἰκίων αὐτῶν χάριν Εὐλογίας, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐγένετο. Συγκινητικὴ ἐπίσης ὑπῆρξε καὶ ἡ προπομπὴ τοῦ Σ. Ἐπισκόπου κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του, καθ' ἣν ἅπαν τὸ πλῆθος μετὰ δακρύων καὶ κωδωνοκρουσιῶν προέπεμψεν αὐτόν. Ἐξαίρεται ὑπὸ τοῦ σεβασμιωτάτου ὁ ἐνθεὸς ζήλος καὶ ἡ αὐταπάρνησις τῶν ἀδελφῶν τοῦ Παρ)τος Ποταμιᾶς Θάσου καὶ ἡ προσήλωσίς των εἰς τὴν πατρίαν εὐσέβειαν.

Ὁ δὲ Σεβασμιώτατος Μαγνησίας κ. Χρυσόστομος, κατὰ τὴν ἐκ Θεσσαλονίκης διέλευσίν του λειτουργήσας εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν μετέβη εἰς Δράμαν, ἔνθα ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν τὴν 25ην-4 (π. ἡμ.) Τὰ τῶν ἐγκαίνιων τῶν ἱερῶν Ναῶν Καβάλλας καὶ Σερρών εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας».

ΕΠΑΦΑΙ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Τὸ προεδρεῖον τοῦ νεοεκλεγέντος Δ. Συμβουλίου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ., ἔσχε ἐσχάτως ἐπανειλημμένας ἐπαφὰς μετὰ τῶν ἀρμοδίων ὑπουργῶν τὴν τακτοποίησιν τοῦ ζητήματος ἡμῶν, ὥς καὶ πολλῶν ἄλλων πολιτικῶν παραγόντων, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπέδωκεν σχετικὸν ὑπόμνημα εἰς αὐσιγερὸν ὕψος συντεταγμένον. Αἱ ἐπαφαὶ θὰ ἐξακολουθοῦν.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ

Τὴν προσεχῇ Τρίτην, 15ην Μαΐου (π. ἡ.) πανηγυρίζει μετ' Ἀρχιερατικὴν χοροστασίαν ὁ ἐν Γούβα ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλίου. Συγκοινωνία Λεωφορεῖα Ἁγίου Ἀρτεμίου ἀφειρηγία ὀφθαλματρεῖον, στάσις Ἁγίου Ἀρτεμίου ὁδὸς Γλάδστωνος.

Ἱερογχοῦντος τοῦ Σεβ Μα-
γνησία; κ. Χρυσστόμου ἐτε-
λέσθησαν τὴν 25 Ἀπριλίου
ἐ.ξ τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐν Δρά-
μα Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἀγίων
Τριῶν Ἱεραρχῶν. Εἰς τὴν πα-
ραπλευρῶς φωτογραφιανό* Ἀρ-
χιερεὺς βαστάζων τὰ τίμια
Μαρτυρικὰ Λείψανα καὶ περι-
στοιχιζόμενος ὑπὸ τῶν συλλει-
τουργῶν τοῦ Ἱερέων λιτα-
νεύει κύκλῳ τοῦ Ναοῦ. Δυ-
στυχῶς ἡ φωτογραφία δὲν
συμπεριλαμβάνει τὴν μεγάλην
κοσμοσυρροήν, ἥτις ἐτίμησε
τὴν ἱερὰν τελετὴν τῶν ἐγ-
καινίων

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

*«Ἴδὼν οὗτος κείται εἰς πτώσιν καὶ ἀνά-
στασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ, καὶ εἰς ση-
μεῖον αὐτὸ λεγόμενον*

(Λουκ. Β. 34)

ΙΓ'

Τόμοι δλόκληροι δὲν θὰ ἐπύρουν διὰ τὴν περι-
γραφὴν καὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν κακοδοξιῶν
τῶν ποικιλιωνύμων Προτεσταντιῶν Ἡμεῖς δὲ ὑ-
πεσχέθημεν ἀπ' ἀρχῆς ὅτι θὰ γράψωμεν ὀλί-
γα τινά, ὅσα θὰ ἤρουν νὰ δώσουν εἰς τοὺς
ἀναγνώστας ἀμυδρὰν τινα εἰκόνα περὶ τῶν γενι-
κῶν δοξασιῶν τῶν Προτεσταντιῶν, καὶ τῆς ἀβύσσου
ἥτις χωρίζει αὐτοὺς ἀπὸ τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χρι-
στοῦ Ἐκκλησίας, ἥτις κρατεῖ τὴν ὁμολογίαν τῆς
πίστεως τῆς ἀπαραράκτου, ὅπως τὴν παρέλαβεν
ἀπὸ τοὺς Ἀγίους Ἀποστόλους καὶ τοὺς μετ' αὐ-
τοὺς Θεοφόρους Πατέρας, ὅπως διετυπώθη εἰς τὰς
ἐπτὰ Οἰκουμενικὰς Συνόδους ὑπ' ὅλης τῆς Οἴκου
μενικῆς Ἐκκλησίας, βεβαιωθείσαν διὰ τε τῶν
ὑπὲρ αὐτῆς ἐκχυθέντων αἱμάτων ἑκατομμυρίων Ἀ-
γίων Μαρτύρων, καὶ δι' ἀπείρων τεράτων καὶ ση-
μείων.

Τὴν παραβολὴν τῆς ἡμετέρας Ὁρθοδόξου Ἐκ-
κλησίας, πρὸς τὰς τῆς Δύσεως τοιαύτας τὴν ἀφήνο-
μεν εἰς τὸν σοφὸν Δ. Βερναρδάκη (1834—1907)
σπουδάσαντα καὶ εἰς τὴν Δύσιν. «Ζητῶ, λέγει, νὰ
εὔρω ποία ἐκ τῶν λεγομένων Ἐκκλησιῶν εἶναι ἀλη-
θής· ὡς τοιαύτην δὲ εὗρισκω ἐκείνην ἥτις α) τηρεῖ
ἀλώβητον τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν
Ἀποστόλων, β) τελεῖ προσηκόντως τὰ μυστήρια, γ)
διοικεῖται κατὰ τὰς διατάξεις τῶν Ἀποστόλων καὶ
τῶν Συνόδων. Ἀλλὰ τοιαύτη δὲν εἶναι οὔτε ἡ Ρω-
μαϊκὴ, οὔτε ἡ Διαμαρτυρομένη, διότι καὶ αἱ δύο
δὲν ἐτίθησαν ἀλώβητον τὴν διδασκαλίαν, αἰνοτο-
μήσασαι, περὶ ἄλλα τε πολλά, καὶ περὶ τὴν διδασκα-
λίαν τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, ἐναν-
τίον τῆς Γραφῆς... Μήπως λοιπὸν ἡ ἀγία καὶ μόνη

ἀληθὴς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία εἶναι ἡ τῶν Δια-
μαρτυρομένων; βεβαίως ὄχι· καὶ ἰδοὺ διατί Δὲν ἀ-
ναφέρωμεν τὰς πολλὰς καὶ πολυειδεῖς καινοτομίας,
ὅσας κατετόλμησαν οἱ Διαμαρτυρούμενοι οὗτοι, ἀφοῦ
παρέλαβον καὶ ὅσας εἶχεν ἤδη τολμήσῃ ἡ Ρωμαϊκὴ
σχεδὸν πάσας, ὅτι ἀπέρριψαν ἀσεβῶς καὶ αὐθαιρέ-
τως τὰ πλεῖστα τῶν μυστηρίων, καὶ ὅτι κατήργη-
σαν τὴν τάξιν τῶν ἀρχόντων τῆς Ἐκκλησίας, ἀπο-
νεύμαντες τὸ ἀξίωμα τοῦ ἱερέως εἰς ὅλον τὸν λαόν.
Δὲν ἀναφέρωμεν, ὅτι ὡς πηγὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ
ἀποδεχόμενοι μόνον τὴν Ἀγίαν Γραφήν, ἀπρηνή-
θησαν τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, λακτίσαντες
τοιουτοτρόπως αὐτὴν τὴν χεῖρα, ἐκ τῆς ὁποίας πα-
ρέλαβον τὴν Γραφήν, καὶ ἀπειθοῦντες πρὸς αὐτὴν
τὴν Γραφήν, ἥτις συνιστᾷ ζητῶς ὡς πηγὴν τῆς πί-
στεως τὴν παράδοσιν. Παραλείπομεν πάντα ταῦτα
καὶ ἀναφέρωμεν τὸ ἔξῃ· καὶ μόνον ἱστορικὸν γεγονός.

Τῆς Ἐκκλησίας ταύτης ἡ ὑπαρξίς χρονολογεῖται
ἀπὸ τῆς ἐπισήμου διαμαρτυρήσεως, ἡ ὁποία ἔλαβε
χώραν τῇ 19 Ἀπριλίου 1529. Πρόπει λοιπὸν ἀφοῦ,
ὡς προείπομεν, ἡ ἀληθὴς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία
εἶναι μία κατὰ τὴν ὁμόφωνον ὁμολογίαν ὅλου τοῦ
κόσμου, καὶ αὐτῶν τῶν διαμαρτυρομένων, πρέπει
λέγω νὰ δεχθῶμεν ὅτι ἡ μία καὶ μόνη ἀληθὴς τοῦ
Χριστοῦ Ἐκκλησία, πρὸ μὲν τῆς 19 Ἀπριλίου
1529 οὐδ' ὑπῆρξεν ὅλως, ἤρχισε δὲ ἀπὸ τῆς κοσμο-
σωτηρίου ἐκείνης ἡμέρας καὶ ἐφεξῆς, καὶ ὅτι ἄρα ὁ
βίος καὶ ἡ διδασκαλία, τὰ πάθη καὶ ὁ σταυρικὸς
θάνατος τοῦ Σωτῆρος, τὸ κήρυγμα καὶ οἱ ἄγῳνες
τῶν Ἀποστόλων, τὰ αἵματα καὶ οἱ ἄθλοι τῶν
μαρτύρων, ὁμολογητῶν, πατέρων καὶ διδασκάλων
ἔμειναν νεκρά καὶ ἄκαρπα 15 ὅλους αἰῶνας, καὶ
ἔμελλον νὰ καρποφορήσωσι διὰ τὴν ἀνθρωπότητα
τόσον ἀργά, ἀπὸ τῆς 19 Ἀπριλίου 1529 διὰ τοῦ
Γερμανοῦ Λουθήρου καὶ τοῦ Γάλλου Καλβίνου; !!
ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἄρα ἐξαποστέλλων τοὺς μαθητὰς
πρὸς τὸ κήρυγμα ἐψεύσθη (!) ὑποσχεθεὶς πρὸς αὐ-
τοῦ· ὅτι θέλει μείνῃ μετὰ τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ

«πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος», ἀφοῦ κατὰ τοὺς διαμαρτυρούμενους ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία μόνον ἐπὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων ὑπῆρξεν ἀληθής καὶ γνησία, μετὰ δὲ ταῦτα ἐνοθεύθη καὶ ἐξέλιπεν, ἀνεγεννήθη δὲ πάλιν αἰφνης ἐπὶ Λοθάρου καὶ Καλβίνου καὶ δι' αὐτῶν; Εἶναι βλασφημία εἰς τὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴν ἡμῶν, βλασφημία εἰς αὐτὴν τὴν Πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ νὰ φρονῇ τις καὶ νὰ λέγῃ ταῦτα!... Ἄλλ' ὅχι, μυριάκις ὅχι. Ἡ μία καὶ μόνη ἀληθὴς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ὑπάρχει διηνεκῶς καὶ ἀδιακόπως ἀπὸ τῶν ἀποστόλων καὶ μέχρι σήμερον, καὶ ἡ Ἐκκλησία αὕτη εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολική, διότι αὕτη καὶ μόνη ἐτήρησεν ἀλώβητον καὶ ἀπαραχάρακτον τὴν ἱερὰν παρακαταθήκην τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, ὁποῖαν παρέλαβεν αὐτὴν παρὰ τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Συνόδων, καὶ θίλει διατηρήσῃ αὐτὴν ἀλώβητον καὶ ἀπαραχάρακτον μέχρι τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος, καθὼς ὑπεσχέθη τὸ ἀψευδὲς σίγμα τοῦ Σωτῆρος. Οὐ δὲ ἡ Ἐκκλησία αὕτη ἐπαξίως ἔλαβε θεόθεν τὴν κοπιώδη καὶ πολύμοχθον ἀλλὰ καὶ ὑψηλὴν καὶ μεγάλην καὶ τρισέβδοξον ταύτην ἀποστολὴν μαρτυρεῖ ὁλόκληρος αὐτῆς ἡ Ἱστορία. Πρώτη ἡ Ἐκκλησία αὕτη ἐτάχθη ὑπὸ τὴν κοσμοσωτήριον τοῦ Σταυροῦ σημαίαν· αὕτη ἤνοιξε πρώτη τὰς πόλεις καὶ τὰς κώμας τῆς εἰς τοὺς πτωχοὺς Ἀποστόλους τοῦ Ἑσταυρωμένου, αὕτη προσήνεγκεν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ τὸ Εὐαγγέλιον ὅτι πολυτιμώτατον, τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν τῆς, τὴν γλῶσσαν καὶ τὸν διάπυρον ζῆλον τῆς. Αὐτῆς οἱ ἄθλοι καὶ οἱ ἀγῶνες, αὐτῆς τὰ αἵματα καὶ οἱ στέφανοι, οἱ μάρτυρες καὶ οἱ ἀπολογηταί, αὐτῆς οἱ διδάσκαλοι καὶ οἱ ποιμένες.

Αὕτη κατέβαλε τὸ φρύγαμα τῶν αἰρέσεων διὰ τῶν Συνόδων τῆς, αὕτη ὑπεστήριξε καὶ ἐκραταίωσε τὴν πίστιν! Αὕτη ὑπέμεινε μέχρι τῆς ὥρας ταύτης ὅσα καὶ ὅποια οὐδεμία ἄλλη Ἐκκλησία ὑπὲρ Χριστοῦ, χωρὶς νὰ θυσιάσῃ ποτὲ εἰς τὸν κόσμον καὶ εἰς τοὺς ἄρχοντας τοῦ κόσμου ἐν ἰῶτα, ἢ μίαν κεφαλήν ἐκ τῆς ἀρχαίας αὐτῆς πατροπαράδοτου ἀποστολικῆς καὶ θείας διδασκαλίας. Εἰς αὐτὴν ἄρα καὶ μόνον ἐφαρμόζονται τὰ προσόντα τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, καὶ αὕτη εἶναι ἡ ἀληθής» «ἡ ΜΙΑ ΑΓΙΑ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ» (ὅρα Δ. Βερναρδάκη Κατήχ. σελ. 132-137). (Ἀκολουθεῖ)

ΔΡΑΣΙΣ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ

Τὸ φιλόπτωχον ταμεῖον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Τριῶν Παρθένων κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Πάσχα διένειμεν εἰς πτωχοὺς ἀδελφοὺς δραχμὰς 2,550.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ

Μετέστη πρὸς Κύριον κατὰ τὴν 22-4-43 (π.ἡμ.) ὁ ἐν τῷ Νήσῳ Πάρῳ ἐπὶ 12ετίαν εὐδοκίμως ἐξυπηρετήσας τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα ἱερομόναχος Μακάριος Τριβιζᾶς, ἵνα ἀπολαύσῃ τὰ ἀποκείμενα αὐτῷ ἀγαθὰ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ. Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη.

ΠΕΡΙ ΜΙΚΤΩΝ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΩΝ

Οἱ ἱεροὶ Κανόνες αἰσθηρότατα ἀπαγορεύουσι νὰ συγκατοικῶσιν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν Μονὴν ἄνδρες μοναχοὶ καὶ γυναῖκες μονάζουσαι.

Ἡ Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος διὰ τοῦ Κ' Κανόνος ἐθέσπισε τὰ ἑξῆς :

«Ἀπὸ τοῦ παρόντος ὀρίζομεν, μὴ γίνεσθαι διπλοῦν Μοναστήριον, διὸ σκάνδαλον καὶ πρόσκομμα τοῖς πολλοῖς γίνεται τοῦτο. Εἰ δὲ τινες μετὰ συγγενῶν προαιρουσύνται ἀποτάξασθαι, καὶ τῷ μόνῳ βίῳ κατακολουθεῖν, τοὺς μὲν ἄνδρας δέον ἀπιέναι εἰς ἀνδρῶν Μοναστήριον, καὶ τὰς γυναῖκας ἀπιέναι ἐν γυναικείῳ Μοναστηρίῳ. Ἐπὶ τοῦτῳ γὰρ εὐαρεσσιεῖται ὁ Θεός. Τὰ δὲ ὄντια ἕως τοῦ νῦν διπλᾶ κρατεῖτωσαν, κατὰ τὸν Κανόνα τοῦ Ἁγίου πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου, κατὰ διαταγὴν αὐτοῦ, οὕτω διατυπούσθωσαν. Μὴ διαιτιάσθωσαν ἐν ἐνὶ Μοναστηρίῳ Μοναχοὶ καὶ Μοναστρίαι· μοιχεῖα γὰρ μεσολαβεῖ τὴν συνδιαίτησιν. Μὴ ἐχέτωι Μοναχὸς παρρησίαν πρὸς Μοναστρίαν, ἢ Μοναστρία πρὸς Μοναχὸν ἰδίᾳ προσομιλεῖν. Μὴ κοιταζέσθω Μοναχὸς ἐν γυναικείῳ Μοναστηρίῳ. Μὴδὲ συνεσθιέτω Μοναστρία κατὰ μόνας. Καὶ διὰ τὰ ἀναγκαῖα τοῦ βίου παρὰ τοῦ ἀνδρῶν μέρους πρὸς τὰς κανονικὰς προσκομίζονται, ἔξωθεν τῆς πόλης ταῦτα λαμβανέτω ἡ Ἡγουμένη τοῦ γυναικείου Μοναστηρίου, μετὰ γραφῆς τινος Μοναστηρίας. Εἰ δὲ συμβῇ συγγενῇ τινα ἐθέλειν θεάσασθαι Μοναχόν, ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Ἡγουμένης ταύτης προσομιλεῖτω διὰ μικρῶν καὶ βραχέων λόγων».

Ἡ δὲ ἐρμηνεία, ἣν δίδωσιν οἱ ἐρμηνευταὶ τοῦ ἱεροῦ Πηδαλίου ἔχει ὡς ἑξῆς :

«Ὑπλοῦν Μοναστήριον ὁ μὲ Ζωναράς λέγει νὰ ἦτο δύο γειτονεύοντα Μοναστήρια. τόσον πολὺ κοντά, ὥστε ὁποῦ ἠκούοντο αἱ φωναὶ ἀπὸ τοῦ ἑνα εἰς τὸ ἄλλο. Ἄλλοι δὲ τινες, μὲ τοὺς ὁποίους συμφωνεῖ καὶ ὁ Βαλασαμῶν, λέγουσι νὰ ἦτο ἐν καὶ τὸ αὐτὸ Μοναστήριον, μέσα εἰς τὸ ὅποιον συνδιέτριβον ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἐν αὐτῷ, ὅχι ὁμῶς ξένοι κατὰ σάρκα, ἀλλὰ συγγενεῖς πρὸς ἀλλήλους. Ἐγὼ ἠθέλον εἰπεῖ, ὅτι ἀληθεστέρα φαίνεται νὰ ἦναι ἡ δευτέρα γνώμη, ὅσον ἀπὸ τοῦ ἐν ἀρχῇ ὕψος καὶ τὴν σύμφρασιν τοῦ κανόνος τούτου βεβαιωμένη. Ἄλλ' ἡ διαταγή, ἣν παρακάτω φέρει ὁ Κανὼν τοῦ Μεγάλου Βασιλείου περὶ τῶν διπλῶν Μοναστηρίων, ἀληθεστάτην καὶ ἀναντίρρητον ἀποδεικνύει τὴν προτέραν γνώμην. Εἴτε οὖν οὕτως, εἴτε ἐκείνως, ὁ Παρὼν Κανὼν προστάζει νὰ μὴ γίνονται εἰς τὸ ἑξῆς τοιαῦτα διπλᾶ Μοναστήρια, ὥς σκανδάλου πρόξενον. Ἀλλὰ καὶ ἂν τινες ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, συγγενεῖς ὄντες πρὸς ἀλλήλους, θελήσουν νὰ καταλογερεύσουν, οἱ μὲν ἄνδρες ἄς πηγαίνουν χωριστὰ εἰς Μοναστήριον ἀνδρῶν Μοναχῶν, αἱ δὲ γυναῖκες, εἰς Μοναστήριον γυναικῶν καὶ Μοναστριῶν, διότι μὲ τοιοῦτον τρόπον εὐαρεσσιεῖται ὁ Θεός.

Ὅσα δὲ Μοναστήρια ἐφθασαν ἕως τώρα νὰ ἦναι διπλᾶ, ἄς πολιτεύονται κατὰ τὴν διαταγὴν καὶ νομοθεσίαν τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ἥτις εἶναι ἡ ἐφεξῆς. Μοναχοὶ καὶ Μοναχαὶ ἄς μὴ συγκατοικῶν εἰς ἓνα Μοναστήριον. ἐπειδὴ μοιχεῖα ἀκολουθεῖ εἰς τὴν συγκατοίκησιν ταύτην. Ἄς μὴ ἔχη παρρησίαν

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΤΩΝ ΝΗΠΤΙΚΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΖΩΣΙΜΑ

«... Ὅτε ἐξέβαλον τὸν Ἀββᾶ Μωϋσῆν οἱ κληροκοὶ ἐκ τοῦ ἱερατείου ὑβρίζοντες, πλέον ἐκείνων ὕβριζεν αὐτὸς ἑαυτὸν. Ἐάν δὲ συμβῇ καὶ ταραχθῇ· ναὶ ποτε ταπεινὸν ἐκ τῆς ὕβρεως ἢ ἀδικίας, ἣν ὑφίσταται, εὐθέως εἰς προσευχὴν τρέπεται, δι' ἧς καὶ συντόμως τὴν καρδίαν πραύνεται· οὐ τοῦτο δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ταράττεσθαι, σφοδρῶς ἑαυτὸν ἐπιπλήττει ἀεὶ καὶ ἐλέγχει, λέγων πρὸς τὴν ἰδίαν ψυχὴν, τί μαίνει ἀθλία ψυχὴ; τί τυράσσει ὥς οἱ ἀφρίζοντες; αὐτῷ τούτῳ τὸ ταράττεσθαι δεικνύεις ὅτι νοσεῖς, εἰ μὴ γὰρ ἐνόςσεις οὐκ ἂν ἔπασχες· τί ἀφείσα, ταλαίπωρε, τὸ ἑαυτὴν μέμφεσθαι, ἐγκαλεῖς τῷ ἀδελφῷ ὅτι ἔδειξέ σοι τὴν νόσον σου, τὴν ἐν σοὶ κεκουσμένην καὶ ἀγνωσμένην ἄχρὶ τοῦ νῦν; μίμησαι τὸν Χριστόν, ὃς λοιδορούμενος οὐκ ἀντελοιδόρει, πάσχων οὐκ ἠπειλεῖ ἀκούεις αὐτοῦ λέγοντος, καὶ πράγματι δεῖξαντος· «τὸν νότον μου δέδωκα εἰς μαστίγος τὰς σταγὸς μου εἰς ραπίσματα, τὸ δὲ πρόσωπόν μου οὐκ ἀπέστρεψα ἀπὸ αἰσχύνῃς ἐμπυσμάτων»· καὶ σὺ ἀθλία διὰ μίαν ὕβριν πλέκουσα μυρίους λογισμοὺς κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ εὐεργετήσαντός σε διὰ τῆς μικρᾶς ἀτιμίας...; Τὸν σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ βλέπομεν, καὶ τὰ πάθη αὐτοῦ ἀναγιγνώσκουμεν καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ἃ ἔπαθε δι' ἡμᾶς, καὶ ἡμεῖς οὐδὲ μίαν ὕβριν φέρομεν· ὄντως ἐξετράπημεν τῆς εὐθείας ὁδοῦ.

Ἐάν τις ζήσῃ τὰ ἔτη τοῦ Μαθουσάλα, καὶ μὴ ὁ

νὰ ὁμιλῇ Μοναχὸς μὲ Μοναχὴν, ἢ Μοναχὴ μὲ Μοναχόν. Ἄς μὴ κοιμᾶται Μοναχὸς εἰς Μοναστήριον γυναικῶν, μήτε νὰ συντρογγῇ μὲ Μοναχὴν καὶ ὅταν οἱ ἀπὸ τὸ ἀνδρῖκειον Μοναστήριον Μοναχοὶ φέρουν τὰ πρὸς ζωάρεκιαν ἀναγκαῖα εἰς τὰς καλογραίας νὰ τὰ ἀφίνουν ἔξω τῆς πόρτας τοῦ Μοναστηρίου, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ νὰ τὰ πέρνῃ ἔσω ἢ Ἑγουμένη μὲ ἄλλην τινα γερόντισσαν Μοναχὴν. Ἐάν δὲ κανένας Μοναχὸς θελήσῃ νὰ ἰδῇ τὴν συγγενισσάν του καλογραίαν ἅς τὴν βλέπῃ καὶ ἃ; συνομιλῇ αὐτῇ μὲ ὀλίγα λόγια, παρουσίης τῆς Ἑγουμένης, καὶ ὀλίγη ῥα καὶ ἅς ἀναχωρῇ». Οἱ Ἑμνηνευταὶ πλα ὕστερον ἐξημενεύοντες τὸ νόημα τοῦ Κανόνος τούτου καὶ τὴν διάταξιν τοῦ Μ. Βασιλείου ἀναφέρουσιν εἰς τὴν ὑποσημείωσιν τὰ ὑπὸ τοῦ ἰδίου Πατρὸς ἐν κτὰ πλάτος ὅροις λεγόμενα, καὶ αἱ συζητήσεις τῶν ἀνδρῶν μοναχῶν μετὰ τῶν μοναζουσῶν πρέπει νὰ εἶναι ἀναγκαῖαι καὶ νὰ διεξάγονται ὑπὸ προσώπων ἔξω πάσης ὑποψίας καὶ εἰς κατάλληλον τόπον καὶ χρόνον, καὶ κατὰ προτίμησιν ὑπὸ γερόνων τὴν ἡλικίαν καὶ γεροντισσῶν. Ἀκόμη καὶ ὁ ἐφημέριος ἱερεὺς τῆς γυναικείας Μονῆς ἐπιβάλλεται νὰ εἶναι γεροντικῆς ἡλικίας κατὰ τὸν ΚΒ' Κανόνα τοῦ Ἁγίου Νικηφόρου.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω σαφῶς καταδείκνυται ὅτι ἡ συνύπαρξις ἐν τῷ ἰδίῳ Μοναστηρίῳ μοναχῶν καὶ μοναζουσῶν καταδικάζεται ὡς σκανδαλώδης ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων, καὶ τὸ ἄτοπον τοῦτο ὅπου ὑφίσταται πρέπει ὁποσδήποτε νὰ παύσῃ.

δεύσῃ ταύτην τὴν εὐθείαν ὁδόν, ἣν ὠδεύσαν πάντες οἱ ἅγιοι, ... οὐ μὴ προβῇ εἰς τι ἀγαθὸν μικρὸν ἢ μέγα, ἀλλὰ μόνον τὰ ἔτη ἀναλύσει διακενῆς· (τὰ ἔτη θὰ περάσῃ ματ ἰως).

Εὐχαρίστει οὖν ἀτιμαζόμενος καὶ γέγονας μνηστήτης τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, οἵτινες ἐπορεύοντο χαίροντες ὅτι κατηξιώθησαν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ ἀτιμασθῆναι... ὁ οὖν πρῶτος καὶ ταπεινὸς ποῖαν οὐκ ἔχει ἀνάπαυσιν; **Ὅτως κοὶ πραεῖς κληρονομήσουσι γῆν καὶ κατατρυφήσουσι ἐπὶ πλήθει εἰρήνης».**

Γέρων τις ἦν πάνυ προτότατος· ὃν διὰ τὴν μεγάλην ἀρετὴν αὐτοῦ, καὶ τὰ θαύματα ἃ ἐποίει, ὥς ἄγγελον Θ. οὐ ἢ περιχώρος πᾶσα ἐσίβητο. Ποτὲ οὖν ἀδελφότης πλησίον αὐτοῦ κατοικῶν, ἐνεργηθεὶς ὑπὸ τοῦ Διαβόλου, μεταξὺ πολλῶν ἐστῶτι τῷ γέροντι προσελθὼν, ὕβρισε αὐτόν· ὁ δὲ γέρων ἴστατο... λέγων· χάρις Θεοῦ εἰς τὸ στόμα σου, ἀδελφέ μου. Ἐκείνου δὲ (τοῦ ἀδελφοῦ) πλέον μαινομένου καὶ λέγοντος· ναὶ φαῦλε φαγοπόλιε, ταῦτα λέγεις ἵνα δόξης πρῶτος φαίνεσθαι· λέγει αὐτῷ ὁ γέρων ὄντως ἃ λέγεις ἀδελφέ μου, ἀληθῆ λέγεις.

Εἰ τέκνα ἐσμὲν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ὀφείλομεν τοὺς γονεῖς μιμεῖσθαι, οἷτινες μαστιζόμενοι ἔχαιρον, συκοφαντούμενοι ἀτάραχοι ἕμενον.

Γέρων τις ἐκάθητο ἡσυχάζων κοσμικὸς δὲ τις διηκόνει αὐτῷ, ἔχων υἱόν. Συνέβη οὖν τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἀσθενῆσαι· καὶ πολλὰ παρακάλεσας τὸν γέροντα, ἤξιον ὥστε ἐλθεῖν καὶ ποιῆσαι εὐχὴν περὶ τοῦ παιδίου· καὶ ἀναστὰς ὁ γέρων ἐξηλθε σὺν αὐτῷ. Προδραμὸν δὲ ὁ κοσμικὸς ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, καὶ ἐκάλυψε πάντα· τοὺς ἐν αὐτῷ καὶ τοὺς γείτονας λέγων. Λεῦτε εἰς ὑπάντησιν τοῦ ἀναχωρητοῦ· καὶ ὤρμησαν πο. λοί. Ἰδὼν δὲ ὁ γέρων αὐτοὺς ἐρχομένους ἀπὸ μακρόθεν μετὰ λαμπάδων, ἠνόησε (ὅτι δι' αὐτὸν ἐρχονται) καὶ ἰκδυσάμενος τὰ ἱμάτια αὐτοῦ (μείνας ὀλόγυμνος) ἔβαλεν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ἤρξατο πλύνειν, στήκων γυμνός, ὁ δὲ διακονητὴς αὐτοῦ (ὁ κοσμικός, ὁ ἔχων τὸν ἀσθενῆ υἱόν) ἰδὼν ἡσχύνθη, καὶ παρεκάλεισε τοὺς ἀνθρώπους λέγων· ὑποστρέψατε· ὁ γὰρ γέρων ἐξέστη (ἐτρελλάθη). Καὶ ἐλθὼν πρὸς αὐτὸν εἶπεν· Ἀββᾶ τί τοῦτο ἐποίησας καὶ ἐσκανδάλισας πάντας; πάντες γὰρ οἱ θεωροῦντές σε ἔλεγον, ὅτι δαιμόνα ἔχει ὁ γέρων· ὁ δὲ λέγει αὐτῷ καγὼ τοῦτο ἤθελον ἀκοῦσαι» (Εὐεργ. Βιβλ. Β'. ὑπόθ. γ')

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΕΥΧΕΤΗΡΙΑ

Μὴ δυνάμενος, λόγῳ τῶν «πυκνῶν ἀσθενειῶν μου» καὶ τοῦ ὄγκου τῶν ἀποσταλέντων μοι εὐχητηρίων ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ μου ἐορτῇ, νὰ ἀπαντήσω εἰς ἕνα ἕκαστον κατ' ἰδίαν, ἐκφράζω διὰ τοῦ παρόντος μου τὰς πρὸς πάντας εὐχαριστίας μου, ἀντευχόμενος αὐτοῖς ἐκ μέσης καρδίας, τὴν ἑξ' Ὑψους ἐνίσχυσιν ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς πατροφῆς Εὐσεβείας ἱερῷ ἀγῶνι, ὥς καὶ τὴν ἀπόλαυσιν παντὸς κατὰ Θεὸν Ἐφρετοῦ.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
ὁ Ταλαντίου ΑΚΑΚΙΟΣ

Λόγῳ πληθώρας ὕλης ἡ συνέχεια εἰς τὸ «περὶ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου· τοῦ Ναζιανζηνοῦ» εἰς τὸ ἐπόμενον.

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἐν Θέρμῃ (Σέδες) Θεσσαλονίκης. Εἰς τὸ μέσον ὁ Σεβασμιώτατος Σαλαμίνος κ. Γερόντιος περικοιχόμενος ἀπὸ τοῦς Ἀρχιμανδρίτας κ. Παΐσκον Εὐθυμιάδην, Ἰάκωβον Παπαδέλην καὶ ἱερέα κ. Νικόλαον Τσιρέλλαν.

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Κατὰ τὴν 28ην Ἀπριλίου, Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων, διενεργήθησαν ἐνταῦθα αἱ ἐκλογαὶ τῆς κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Πανελληνίου Ὁρθοεστικῆς Ἐθνικῆς καὶ Ὁρθοδόξου Κοινωνίας ἐν πάσῃ γαλήνῃ καὶ χριστιανικῇ ἐπιγνώσει. Τὸ ἐσπέρας τῆ: θῆς Μαΐου τὸ νεοεκλεγέν Δ. Συμβούλιον, κληροῖσθη εἰς σῶμα ὡς ἑξ ἑ: 1) Πρόεδρος Ἀντώνιος Ζούλιας. 2) Γενικὸς Γραμματεὺς Κων)τίνος Σιδέρης. 3) Ταμίας Γεράσιμος Καλαγιάς. 4) Ἀντιπρόεδρος: Ἰωάννης Μιχαλόπουλος. 5) Κων)τίνος Κόμνης. 6) Εἰδικὸς Γραμματεὺς Ἀπόστολος Μαῖστρος. 7) Ἐφορος Ἠλίας Ἀγγελόπουλος. 8) Κοσμητὴρ Ἀπόστολος Τζοάννης. 9) Σύμβυλοι: Ἀνδρέας Βιγορίδης. 10) Κων)τίνος Νικολαζόπουλος. 11) Ἰωάννης Συμεωνίδης. 12) Γκούμας Γεώργιος. 13) Δημήτριος Ζυγοῦρης. 14) Σαρλάνης Γεώργιος. 15) Δημήτριος Κοντιζᾶς.

Τὸ πλήρωμα τῆς Κοινωνίας ἡμῶν εὐχεται ὅπως ὁ Παράκλητος, ἐνισχύῃ τοὺς ἀναλαβόντας τὰς β: ρουτάτας ἐνθ: α: τῆ: Διοικήσεως, καὶ ὁδηγῇ αὐτοὺς «εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν».

ΤΟ ἙΠΑΙΟΚΗΜΕΡΟΛΟΓΗΤΙΚΟΝ, Εἰς τὴν ἹΕΡΑΡΧΙΑΝ

Κατ' ἀνακοίνωσιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας τὸ «Ἑπαίοκημερολογητικόν» θὰ συζητηθῇ ἀπὸ πάσης πλευρᾶς ὡς δεῦτερον θέμα εἰς τὴν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας κατὰ τὸν Ὀκτώβριον. Αὐτὸ τὸ «ἀπὸ πάσης πλευρᾶς» μᾶς δίδει τὸ ἐνδόξιμον νὰ πιστεψωμεν ὅτι ἠνένησαν, ἐπὶ τέλους οἱ ταγοὶ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ὅτι ἡ ἐξακολούθησις τῆς διὰ τῆς λόγῃς τῶν χωροφυλάκων ἀντιμετωπίσεως τοῦ ζητήματος δὲν πρόκειται νὰ ἐπιφέρει τὸ ὑπ' αὐτῶν ποδοῦμενον ἀποτέλεσμα. Εἶναι ἤδη δημιουργημένη κατὰστασις μετὰ τὸ «Ἑπαίοκημερολογητικόν». Ἐκκλησία μετὰ Ἱεραρχίαν κανονικὴν μετὰ ἐκατοντάδας ἱερέων, μετὰ ἐκατοντάδας χιλιάδας πιστῶν, οἵτινες διελθόντες διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν διωγμῶν, εἶναι ἔτοιμοι νὰ ἀν-

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Σήμερον, Κυριακὴν τῶν ἁγίων Πατέρων, καὶ ἀπὸ ὥρας 9 π.μ., μέχρις 7 μ.μ. θὰ λάθῃ χώραν ἡ λαχειοφόρος ἀγορὰ τῆς ὁργανώσεως «Παναγία ἡ ὁδηγήτρια» εἰς τὴν Σχολὴν Μπικροῦνη, ὁδὸς Γεωργίου Α' 42 Πειραιᾶ, τὸ προῖον τῆς ὁποίας θὰ διατεθῇ διὰ φιλανθρωπικοῦς σκοποῦς. Ὅσοι στεροῦνται εἰσιτηρίων δύνανται νὰ προμηθευθῶσι τοιαῦτα εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Σχολείου.

τιμετωπίσουν μετὰ θάρρους οἰανδήποτε νέαν ἐπιβουλήν ὡς ἐμπειροπόλεμοι «ὀπλῖται τῆς παρατάξεως Κυρίου». Εἶναι πλέον καιρὸς, μετὰ τὰς τόσας ζημίας αἰτίας ἐπέφερον ἡ ἐπάρατος ἡμερολογιακὴ καινοτομία, εἰς τε τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, νὰ ἐπέλθῃ ἡ ἑνωσις τῶν διεσπῶτων, καὶ ἡ γαλήνη εἰς τὴν πολυπαθὴν ἁγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν διὰ τῆς ἐπαναφορᾶς ἐν τῇ θεῇ αὐτῆς λατρείᾳ τοῦ καθηγιασμένου ἑορτολογικοῦ Καθεστώτος. Ἀς ὀπλισθοῦν μετὰ τὸ ἀνάλογον θάρρος νὰ ὁμολογήσουν τὸ λάθος τῶν οἱ ἐπεύθυνον «Τὸ πλανᾶσθαι ἀνθρώπινον». Κατὰ δὲ τὸν Ἱερὸν Χρυσόστομον «οὐ δεινὸν τὸ πεσεῖν, ἀλλὰ τὸ καίσθαι μετὰ τὸ πεσεῖν».

Η ΚΑΘΑΡΣΙΣ ΤΟΥ ΚΛΗΡΟΥ

Καὶ πάλιν εἰς τὸν τύπον σχόλια δυσμενῆ δι' ὥριμένους κληρικούς, διὰ τὰ ὅσα ἤλθον εἰς φῶς κατὰ τὴν δίκην τοῦ κ. Τριαντοπούλου Δὲν δυνάμεθα νὰ μεταφέρωμεν ἐνταῦθα αὐτοῖσι τὰ ὅσα κατ' αὐτὴν ἐλέχθησαν εἰς βάρος κληρικοῦ τῆς Ἑπισήμου Ἐκκλησίας. Ἀυποῦμεθα ὑπερβολικῶς διὰ τὴν μεγάλην ζημίαν ἥτις προξενεῖται εἰς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα ἐκ τοῦ σκανδαλώδους βίου τοιούτων ἀξιωματῶν τῆς Ἐκκλησίας, οἵτινες ἔπρεπε πρὸ πολλοῦ ὡς σεσηπῶτα μέλη νὰ εἶχον ἀποκοπῇ τοῦ Ἀρχάντου τοῦ Χριστοῦ Σώματος, διὰ τῆς χειρονομικῆς μαχαίρας τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐξουσίας, διὰ νὰ μὴ μεταδίδεται ἡ σήψις καὶ εἰς τὸ λοιπὸν ὄχι αὐτῆς σώμα.